

MAGYAR MUSA.

Sólt Bétsben 22. DéceMBERben 1787.

Enek. nota: SÓlt. XXVI.

- I. **O**h Édes ISTENem!
 Örömem 's mindenem,
 Reám kegyelmesen tekints.
 Rettent bűnöm' foksága,
 Vétkeim' gonofzsága.
 Könnyebbségem e' földön nintz.
2. Világ' Kintseire
 Gyönyörüségire
 Ha fordítom bús szememet:
 Bár-ha birnék-is velek,
 Bennek kedvet nem lelek.
 Ezek tsak vesztnék Lelkemet.
3. Lelem több kedvemet
 'S nagyobb örömemet
 Jó emberim 's Barátimban:
 De ezek-is, bár szánnak
 Mikor az habok hánnak,
 Mit könnyitnek kinaimban?
4. Nézem szép egedet
 ISTENem! 's kezedet

Bbbbb

Ab.

- Abban látom és tsudálom :
 Tudom azt hogy ottan vagy,
 Te, kinek irgalmad nagy :
 Ebben örömem' találom.
5. De itt-is Lelkem fir
 Magával alig bir;
 Látom az egek melly szépek:
 Én pedig sok bünt tettem,
 Magam meg fertéztettem:
 Tagaim tsunyák, nem épek.
6. Az rágja szivemet
 Epefzti Lelkemet,
 Hogy rófsz 's háládatlan voltam,
 Hozzád jó ISTENémhez:
 Kevéllység fért lelkemhez:
 Oh jaj! magam meg motskoltam!
7. Számát bűneimnek
 Vétkes tetteimnek
 Fel véges ész nem érhetné:
 A' mező Fű-fzálait
 'S a' tenger' porondjait,
 Számban hamarább vehetné.
8. Oh jaj hát mit tégyek?
 Hóvá 's mivé légyek?
 Az Urtól el-nem buhatok:
 Az hól lennék rejtezve,
 El-dugva 's el-fedezve,
 Olyan helyre nem kaphatok.
9. Még-is félre mégyek
 Hogy magamnak légyek,
 És firhafsak bűneimen:
 No! szemeim firjatok

- Könyv' árjától ázzatok;
Keferegjetek vérkeimen.
10. Bizom még-is Benned
Atyám! — Könnyű tenned
Azt hogy legyen könnyebbségem.
Szent Fijad' érdemiért,
Ki ontott értem szép vért;
Engedd-el számos véttségem.
11. Híszem-is e' mag-lézf
Lelkem örömet vesz:
Mert JESUS a' bünösöket;
Nem a' már kész szenteket
'S a' tökéllerefeket;
Hívja hogy meg tartsa őket.
12. JESUS! érdemeddel
Hints meg szép véreddel,
És helyheztesz sebeidben;
Végý környul-kegyelmeddel,
Edgyesíts szent testeddel:
Hordozz kegyes kezeidben;
13. Érzem-is Kegyelmed;
Hathatos védelmed;
Melly immár engem' vigasztal.
Oh Atyám! ha kezedet
Fel-vontad és ivedet,
Kire lő haragod azzal?
14. Ha azt veám mérted,
Vélle Fijad' férted,
Kinek sebeiben vagyok.
Haragod' hát, szüntesd,
Szolgádat el-ne vessd,
Ámbátor bünei nagyok.

15. Hízzem Kegyefséged
 És Kegyelmezséged
 Oh szent Atyám! véghetetlen:
 Edgy bűnősig terjedni
 És néki meg-engedni,
 Annak nem leszsz lehetetlen.
16. Nyomorúlt éltemet,
 Lelkemet, testemet,
 Én csak Te-néked szentelen:
 A' mint Te látod jónak
 És haszonra valónak,
 Aként tselekedjél velem.
17. Tsak hogy Szent Lelkedet
 Nyujtsad 's kegyelmedet,
 A' melly engemet vezerszen:
 Hogy míg e' bűk völgyében
 Járok, Sátán' kezében
 Ne jussak 's meg-ne ejthessen.
18. Így ha enyészete
 Leszsz éltém' végzete,
 Jussak a' Mennyei jóra;
 Hóll örökké vigszágban,
 Eljek nagy boldótságban.
 Oh mikor leszsz az az óra! H. P.

Sáros Patak 8-a Decembr. 1787.

Az Őszről. (Íratott Octobernek 2-dik Napján.)

Gyors az idő, gyorsabb az ijedt Szarvasnál,
 Gyorsabb a' kéz-ívből ki-lőtt sebes vashál,
 Gyorsabb a' magofsan szálló Fellegeket —
 Űzo déli szélnél, mert még mind ezeket

Eszünk-

Eszünkre vehetjük; de a' gyors időnek
Sebess el-mulási eszünkbe se jönnek.
Tsak most-is ki vette közöttünk észébe,
Mikor ére Fébus a' mérték jegyébe?
Hólott már az Eget hetedikszer futja (I.)
Hogy a' setér éjjel egyez napi utja.
Az álmót hozó éjj hoszszabb azólta már,
A' Nap pedig kissebb kissebb abrontoson jár.
Már a' jó illatú Pomona kebele,
Mindenfelé meg ért gyümöltssel van tele,
Ama gyümöltsöknek leg méltóbb Királya
A' Szőlő, az embert gyöngyével kinálya;
A' meg-élemedett tisztes virágszálnak
Lankadó ágai alább alább szálnak;
Húll az élő-fáknak fargálló levelek,
A' szemet legelő zöld szín-is mül velek;
A' kelepes Gólya a' Házak tetején
Hagyta kedves fészket, el-ment jó idején;
Nem nyög a' Vad-galamb turbékló gunárja
Mezeinken, midőn párját alig várja;
Butsuzik a' darvak jövevény serege,
Mert borzasztja az ősz hajnali hidege;
A' tseregő Fetskék csoportosan járnak,
Készülnek, mivel hogy vége van a' nyárnak,
'S majd a' tóh fenekén el-rejtik magokat,
Ott várják tavaszi fel-támadásokat.
Mi pedig az Egre tekintsünk kegyesen
Az Urra, ki mindent igazgat rendesen,
Ki ad az oktalán állatnak értelmet,
Hogy kerülje a' rá-jövő veszedelmet,
Ki böltsen vezérli az idők forgását,
Hogy el-ne tévesztse semmi-is futását.

(I.) Hetedik napon iratott ősz kezdet után.

A' Pénzes erszény Barátságairól.

Klitzia Apollót (I.) tsak azért szerette,
Mert pompás fénnyel járt minden Nap felette.
De végre ismerelme őt addig égette,
Mig edgy *Napra-forgó* virágszállá tette.

E' *Napra-forgónak* ma-is természeti,
Azt mondják, (hidje-el a' ki el-hiheti)
Hogy mindég a' Napnak forgását követi,
'S Virágzó örtzáját Fébus után veti.

Sok majmai vagynak ma-is e' virágnak,
Mert politikája a' tsalfa világnak,
Hogy tsak arany mérőt vet a' barátságna;
Meg felel a' mefe itt a' valóságna.

Tsak hogy a' kóróvá vált *Brøkhus* Leánya
Tányér forma fejét a' Nap után hánnya,
De a' ki a' kintsés barátot kívánna
Annak a' gazdagság napja és bálvánnya.

Mig nállad fok kintset bort búzát találnak,
Az illyen barátok tisztelnek, tsudálnak,
De ha fenekén jár a' kánál a' tálnak,
Meg törlik szájokat 's tölled odébb álnak.

Ezek vak fajzati a' vak szerentsének,
Minthogy tsak szerentsés embert követnének,
Vagy vak imádói a' *Plutó* nevének
Mert tsak a' gazdagok baráti lennének.

Názó e' dolognak szomorú példája
Mert háza vólt egész barátok tanyája,
De mihelyt a' Tsásfár megykövezett rája,
El-tűnt barátnak tsapodár tsordája.

Az illyekről példát fenki-is ne végyen;
Hogy szert tsak a' gazdag barátokra tégyen,

Názó

(I.) Ovid. Metam. L. IV. Fab. 6.

Mert a' jó embernek, bár nyomorúlt legyen,
Barátjának lenni Virtus és nem szégyen.

Az Ártatlan, és a' Gonosz Lelki-esméret.

A' kibe bűn nélkül tiszta a' szív 's elme,
Nints annak foha-is ijesztő gyötrelme.
A' kinek igazság Szent trónusa, szive,
Nints annak kezébe fegyvere 's kézive.
Mérges nyíllal terhelt tegzek sem kellenek
Annak, mert nem fél hogy mások rá törjenek.
Sőt ha Arábia pufztáin lakna-is,
Vagy a' lakhatatlan Kaukaszba-is,
Még ott-is semmitől ez meg nem rettenne,
Mert az igaz Lélek értz bástyája lenne.
De a' ki vak rabja a' fertelmes bűnnek,
Annak foha gyöttrő félelmi nem szűnnek,
Kinek bűnnel rakva Lelke esméreti,
Azt csak az árnyék-is kétségsbe ejheti.
A' rettegő Szarvas rohan nyakra főre
Mihelyt a' szellőtől meg-borzad a' szőre.
Vagy ha valamitől őszve tsapódának
Mozgó levelei a' magos nyárfának;
Igy a' rossz Lelkü-is, mivel azt itéli
Hogy az egész Világ csak őtet szemléli,
És mihelyt mint edgy kéz prédáját meg látja,
Öldöklő nyilait reája botsátja,
Ugy retteg, ha a' Gyík rugja-is a' gyepet,
Mint a' kit a' rontó nyavalya meg-lepett.
Hátha még leg-kifsebb lármátska hallatik?
Ortáján hól farga hól zöld szín láttatik.
Háborodott vére vastagon löködik,
Szive ugrál, térde edgy másba verődik.
Jobb é már semmitől foha-is nem félni?
Vagy szüntelen gyöttrő félelmek közt élni?

Sőt

Sőt nem élni, hanem csak lelket gyötreni,
 Innen akárkinek meg lehet érteni.
 És a' ki a' tsendes életet szereti,
 Eljen jól, ne vétsen, könnyen el-érheti.

Nihil est ab omni parte beatum. Horát.

Légy bátor e' Földnek hatalmas Királya,
 Vesd Birodalmadnak Indiát alája,
 Őrizzen a' Magyar Vitézek strásája,
 'S *Herkulesi* vérrel forjon szived tája.
 Légyen bár *Soloni* eszed 's böltséfséged,
 Az *Eneásé*nál ritkább kegyefséged,
Adonis szépségét haladó szépséged,
 De még-is boldognak nem mondhatlak téged.
 Bár a' Királyt néha öröm árja mossa,
 De szivét rágó Gond tsipdesi, mardosza;
 Fénylik ugyan kívül ennek aranyosza,
 De belől 'fák váfzon durva papirosza.
 A' ki *Solonnal* bölts, még jobban át-látja,
 Ellene éh száját mennyi gonosz tátja;
 Mert minden örömnék Őröm a' barátja
 A' vigszágot nyomba keferőség várja.
 A' kegyes *Eneást* tenger hánnya veti,
 Kegyefsége méltó bérít nem nyerheti,
 Az okos *Ulisest* ezer baj követi,
 Názót szép elméje Tót földbe temeti.
Adonisnak, ki élt *Vénus* örömére,
 A' dühös kan orrán hült meg piros vére,
 A' hies *Akhilles* hamar véget ére,
Tithonis pírútsökké vála vénségére.
 Térjen a' szenvedő ember hát magába,
 Mindennek része van az élet bajába,
 És ha szeret lenni boldog valójába,
 Meritse bánatit vigszágot poharába.